

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ

Гж1 282/2015

Дана, 01.04.2015. године

Б Е О Г Р А Д

Немањина бр. 9

РАД-6.2.2 накнада трошкова за исхрану у току рада

РАД-6.2.3 регрес за коришћење годишњег одмора

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Боривоја Живковића, председника већа, Весне Мартиновић и Снежане Витошевић, чланова већа, у парници тужиле **АА**, коју заступа адвокат **АБ**, против тужене **Железнице Србије а.д.** у Београду, улица Немањина број 6, ради дуга, одлучујући о изјављеној жалби тужиле против пресуде Првог основног суда у Београду 3 П1 бр.11366/10 од 11.09.2013. године, исправљене решењем Првог основног суда у Београду 2 П1 бр.11366/10 од 04.12.2014. године, у седници већа одржаној дана донео је 01.04.2015. године,

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр.11366/10 од 11.09.2013. године, исправљене решењем Првог основног суда у Београду 2 П1 бр.11366/10 од 04.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 3 П1 бр.11366/10 од 11.09.2013. године, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да тужилци на име неисплаћених месечних зарада по основу сменског рада, топлог оброка и регреса исплати главни дуг у укупном износу од 700.661,71 динар, са припадајућом законском затезном каматом и то:

-на име сменског рада износ главног дуга од 299.551,31 динар, са припадајућом законском затезном каматом на сваки месечни износ и то за период новчани износ у вредности и са законском затезном каматом од датума

исплате као у његовом садржају, па, на име топлог оброка на износ главног дуга од 269.827,97 динара, са припадајућом законском затезном каматом на сваки месечни износ и то за период новчани износ у вредности са законском затезном каматом од датума ..... као у његовом садржају, на име регреса износ главног дуга од 131.288,41 динар, са припадајућом законском затезном каматом на сваки месечни износ и то за период новчани износ у вредности и са законском затезном каматом од датума до исплате, као у његовом садржају, док је обавезана тужилца да исплати туженом трошкове парничног поступка у износу од 19.600,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења.

Правноснажним решењем Првог основног суда у Београду 2П1 11366/10 од 04.12.2014. године исправљена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 11366/10 од 11.09.2013. године на тај начин што у изреци пресуде у ставу један у првом реду уместо презимена тужилце АА2 треба да стоји презиме АА1, док је у преосталом делу наведена пресуда остала непромењена.

Против ове пресуде тужилца је изјавила жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења из одредбе члана 372 ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09), а у вези одредбе члана 506 став 1 новог ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/2911), Апелациони суд у Београду као другостепени суд је нашао:

-жалба је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП, нити жалба основано указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост.

Према чињеничном утврђењу у поступку доношења ожалбене пресуде следи да је тужилца у периоду потраживања рада код туженог да је радно време било у турнусима 12-24, 12-48, да је радила на радном месту путничког благајника, да није имала локомотивски радник, нити ради у једнопоседу, да рад на пословима путничког благајника у станици Стара Пазова није организован као рад у сменама, већ као рад у турнусу, а тако је био организован и у станици Нова Пазова, те да се зарада која је тужилци исплаћивана се свела о зараде за обављени рад време проведено на раду, додатка за исхрану током рада и регресе за коришћење годишњег одмора. Тужба у овој парничној ствари је поднета 21.01.2008. године.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право дајући за своју одлуку разлоге које у битном прихвата и овај суд као другостепени у поступку њене жалбене контроле.

Наиме, према тада важећој одредби члана 108 став 1 тачка 3 Закона о раду (“Службени гласник РС” број 24/05...) запослени има право на увећану зараду утврђену општим актом и уговором о раду и то за рад ноћу и рад у сменама ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде најмање 26%. Према директиви 193 о радном времену (93/104/5Ц) рад у сменама значи било који начин организован рад у сменама по којем радници сваки радни дан раде према одређеном обрасцу, а који мора бити континуиран.

Поштујући ове правне норме рад тужиље није био рад у сменама, јер она не мења смену по обрасцу из дана у дан, односно из недеље у недељу, не ради континуирано у сменама, већ је њен рад организован по принципу прерасподеле рада тако да тужиља одређене дане ради и дуже од пуног радног времена, да би наредног дана имала слободан дан и то по принципу 12-24, 12-48.

Када би се прихватило супротно схватање тада би тужиља била у повољнијем положају у односу на запослене који раде у сменама, јер она и за слободан дан прима зараду док запослени који ради у сменама прима само увећање зараде од 26%. и ради (нема слободан дан)

Овај суд примећује супротно схватање Врховног касационог суда, али с обзиром да је Уставни суд Републике Србије у истим правним ситуацијама заузео став да се ради о прерасподели радног времена, а његово схватање је интерпретација права која укључује и тумачење права са становишта људских права овај суд је прихватио изложено правно схватање из назначених одлука Уставног суда, с обзиром на његово касатарно дејство, па и према одлукама Врховног касационог суда.

Даље, одредбом члана 62 Колективног уговора туженог објављеног у “Службеном гласнику Републике Србије” 05.12.2002. године је прописано да коефицијенат посла садржи сложеност, одговорност, услове рада, стручну спрему за обављање посла. Коефицијенат по основу из става 1 тог члана су разврстани у 7 група и за запослене који непосредно учествује у вршењу железничког саобраћаја утврђени коефицијенат са увећањем од 0,15%. Одредбом члана 65 став 1 тачка 1 прописано је да запослени има право на увећану зараду за прековремени рад у висини од 35%, основну зараду тачком 4 је прописано да запослени има право на увећану зараду за рад у турнусу од 2%, а та зарада се тужиљи исплаћује ради тога она нема право на разлику до увећања од 26% и са ових разлога.

Исто тако, у структури зараде тужиљи је урачунат регрес и додатак за исхрану, па зато она нема право ни на потраживање истих основа. Нема поштујући анекс колективног уговора туженог “Службени гласник Железнице Србије” број 4 од 08.08.2006. године, којим је утврђено да је чланом 2 промењен члан 57 Колективног уговора туженог (“Службени гласник” број 84/02 и 108/04 и “Службени гласник Железнице Србије” број 7/2005 и одређено је да запослени има право на зараду за обављени рад и време проведено на раду примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора, док је чланом 5 анекса промењен члан 61 тако што је вредност од једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час као и да је

одређено да предметни анекс се примењује од 01.01.2006. године.

Ради тога, и пошто је тужиљи у вредност зараде урачуната вредност регреса и то – додатка за исхрану, а накнада трошкова у смислу члана 118 став 1 тачка 5 и 6 Закона о раду се утврђује у складу са општим актом и уговором о раду, то је и потраживање тужиље неосновано, јер је на основу резултата изведених доказа утврђено да је кроз вредност зараде исплаћена и вредност по основу регреса и додатка за исхрану. Ово и с обзиром на истозначно схватање Уставног суда у ситуацији код права на регрес и додаток за исхрану запослених у државним органима, где је заузет исто значајан став код примене одредбе Закона о радним односима у државним органима који су се односили на ове додатке.

Код изложеног неосновано је потраживање тужиље за камату која као споредно потраживање дели судбину главног потраживања.

Навод жалбе тужиље који се позива на одредбу члана 56 Закона о раду да се наведена одредба не примењује у конкретной правној ситуацији, јер је тужени прилагодио рад у сменама организације рада железничког саобраћаја, што не искључује постојање сменског рада, је правно погрешно са целине изнетих разлога.

Позивање жалбе на мишљење Министарства рада запошљавања социјалне политике број 120-01-00004/2007-02 од 08.04.2007. године је правно погрешно, јер и то мишљење заступа истоврсно схватање као и ово изражено у првостепеној ожалбеној пресуди која је предмет контроле овог суда.

Навод жалбе да је тужени признао тужиљи обећање од 4% је правно без значаја, јер то није признање рада у сменама, већ признање рада у турусу.

Поред тога, тужиљино потраживање се односи на разлику између те вредности и вредности од 26% Навод жалбе да тужиљи није вреднован сменски рад кроз јединствене критеријуме за вредновање текућег рада радника је правно без значаја са целине изнетих разлога.

Навод жалбе који се односи на топли оброк и регрес и да је послодавцима 01.01.2006. године остављена могућност да својим актима у расподели зарада могу уговорити и мањи и већи износ топлог obroка од износа који је прописан Општим колективним уговором и да је била обавеза послодавца да донесе одлуку о висини месечног износа топлог obroка и регреса, то је правно без значаја с обзиром на назначену нормативну регулативу.

Позивање жалбе с тим у вези на одлуку Уставног суда О бр.1447/2010 од 12.05.2011. године која је објављена у “Службеном гласнику РС” број 91/2011 од 02.12.2011. године и с тим у вези цитат који гласи да . Уставни суд указује да из одредби Закона о раду следи да се права обавезе и одговорности запослених из радног односа и по основу рада не уређују само законом већ колективним уговором, при чему Закон оставља широк простор за колективни уговор , да низ права, обавеза и одговорности запослени одреде слободном вољом, с тим што су границе њихове слободне воље изражене тиме да Колективни уговор не може да

садржи одредбе који запосленом дају мања права и утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени Законом овде је правно без значаја. Ово са разлога што се тужиљи не утврђују мања права, а поред тога назначена норма анекса није била предмет уставне контроле.

Правилно је и решење о накнади трошкова парничног поступка, јер се исто заснива на правилној примени одредбе члана 149 и 150 ЗПП.

Са изложеног, а на основу одредбе члана 375 ЗПП у вези члана 506 став 1 новог ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија
Боривоје Живковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић